

สารน่ารู้เรื่องน้ำ

“พื้นที่ชุ่มน้ำ”

ส่วนส่งเสริมและประสานมวลชน
กองอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำ (กอน.)

สวัสดีค่ะ พบกับ “สารน่ารู้เรื่องน้ำ” บนเว็บไซต์กรมทรัพยากรน้ำกันอีกครั้งนะคะ ในเดือนนี้เรามีเรื่องราวเกี่ยวกับทรัพยากรน้ำและสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งสาระความรู้ต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อท่านผู้อ่าน มาฝากเช่นเคย คราวนี้พบกับเรื่อง “พื้นที่ชุ่มน้ำ” ซึ่งประกอบด้วยประเด็นที่น่าสนใจมากมาย เช่น นิยาม และประเภทของพื้นที่ชุ่มน้ำ คุณค่าและความสำคัญ อนุสัญญาว่าด้วยพื้นที่ชุ่มน้ำ ฯลฯ

หากท่านผู้อ่านมีข้อเสนอแนะหรือเรื่องราวที่น่าสนใจเกี่ยวกับทรัพยากรน้ำและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งต้องการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างองค์ความรู้ให้แก่พวกเราชาว ทน. สามารถส่งข้อมูลมาได้ที่ อีเมล boonyaa.pang@gmail.com แล้วพบกันใหม่ในคราวหน้ากับเรื่องราวดีๆ มีประโยชน์เช่นเคยกับ “สารน่ารู้เรื่องน้ำ” นะคะ

28 กุมภาพันธ์ 2566

พื้นที่ชุ่มน้ำ (wetlands)

ตามคำนิยามในมาตรา 1 ของอนุสัญญาว่าด้วยพื้นที่ชุ่มน้ำ หมายถึง พื้นที่ชื้นแฉะ พรุ แหล่งน้ำ ทั้งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ และที่มนุษย์สร้างขึ้น

- พื้นที่ที่มีน้ำขังหรือน้ำท่วม อยู่ถาวรหรือชั่วคราว
- พื้นที่ที่เป็นแหล่งน้ำนิ่งหรือน้ำไหล
- พื้นที่ที่เป็นน้ำจืด น้ำกร่อย หรือน้ำเค็ม
- พื้นที่ชายฝั่งทะเล และที่ในทะเลบริเวณซึ่งเมื่อน้ำลดลงต่ำสุด มีความลึกของระดับน้ำไม่เกิน 6 เมตร

ประเภทของพื้นที่ชุ่มน้ำ

1 พื้นที่ชุ่มน้ำในแผ่นดิน (Inland Wetlands)

1) แหล่งน้ำไหล (Riverine) ได้แก่ แม่น้ำ ลำธาร ลำคลอง ที่มีน้ำไหลตลอดปีหรือบางฤดู ริมตลิ่งหรือหาดแม่น้ำ ที่ราบลุ่มฝั่งแม่น้ำ ได้แก่ ทุ่งหญ้าหรือพรุหญ้า ป่าพรุ บริเวณรอบๆ แม่น้ำที่มีน้ำท่วมขังเป็นครั้งคราว เช่น แอ่งน้ำ วังน้ำ ทุ่งน้ำจืด เป็นต้น

2) ที่ลุ่มชื้นแฉะหรือหนองน้ำ (Palustrine) หมายถึง พื้นที่ที่มีน้ำท่วมขังตลอดเวลาหรือบางฤดู มีความลึกไม่เกิน 2 เมตร และมีพืชน้ำปกคลุมผิวน้ำมากกว่าร้อยละ 30 เช่น ที่ลุ่มชื้นแฉะ ที่ลุ่มสนุ่น ที่ลุ่มน้ำขัง หนองน้ำขับ ป่าบุง ป่าทาม เป็นต้น

3) ทะเลสาบหรือบึง (Lacustrine) คือ แหล่งน้ำขนาดใหญ่หรือพื้นที่ที่มีน้ำขังตลอดเวลาหรือบางฤดู และมีกระแสน้ำไหลเล็กน้อย มีความลึกมากกว่า 2 เมตร มีพืชน้ำปกคลุมผิวน้ำน้อยกว่าร้อยละ 30

4) แหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น (Human-made) เช่น นาข้าว นาเกลือ บ่อเลี้ยงสัตว์น้ำ พื้นที่ชลประทาน ทางระบายน้ำ อ่างเก็บน้ำ พื้นที่ชุ่มน้ำแบบบึงประดิษฐ์บำบัดน้ำเสีย คลองที่ขุดขึ้น รวมถึงเขื่อนหินปูนและระบบอุทกวิทยาใต้ดินที่มนุษย์สร้างขึ้นด้วย

2

พื้นที่ชุ่มน้ำชายฝั่งทะเล

(Marine and Coastal Wetlands)

1) ปากแม่น้ำหรือชะวากทะเล (Estuarine) คือ บริเวณที่แม่น้ำกับทะเลมาบรรจบกัน มีความเค็มอยู่ระหว่างน้ำทะเลและน้ำจืด เช่น ดินดอนสามเหลี่ยม ที่ราบลุ่มน้ำขึ้นถึง ป่าชายเลน หาดโคลน หาดเลน แหล่งหญ้าทะเล เป็นต้น

2) ทะเลและชายฝั่งทะเล (Marine and Coastal) คือ บริเวณที่ไม่อยู่ภายใต้อิทธิพลของกระแสน้ำแม่น้ำ เช่น ทะเลสาบน้ำเค็มหรือน้ำกร่อย หาดทราย และแนวปะการัง ชายฝั่งทะเลที่เป็นหิน เกาะในทะเล ผาหินริมทะเล เป็นต้น

ที่มา: https://km.dmcr.go.th/c_11

อนุสัญญาว่าด้วยพื้นที่ชุ่มน้ำ (Ramsar Convention)

ปี พ.ศ.

2514

กำเนิดอนุสัญญาแรมซาร์
การประชุมเพื่อรับรองอนุสัญญาว่าด้วยพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญระหว่างประเทศ หรืออนุสัญญาแรมซาร์ครั้งแรก (2 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2514) ณ เมืองแรมซาร์ สาธารณรัฐอิสลามอิหร่าน

อนุสัญญาแรมซาร์ มีผลบังคับใช้
มีประเทศต่าง ๆ เข้าร่วมเป็นภาคีอนุสัญญาแรมซาร์ เริ่มแรก มี 7 ประเทศ (21 ธันวาคม พ.ศ. 2518)

2518

จุดเริ่มต้นของการอนุรักษ์พื้นที่ชุ่มน้ำไทย
ตั้งคณะกรรมการการจัดการพื้นที่ชุ่มน้ำภายใต้คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ เพื่อให้ข้อคิดเห็นในเข้าร่วมภาคีอนุสัญญา พร้อมคัดเลือกพื้นที่ชุ่มน้ำเสนอในทะเบียนพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญระหว่างประเทศ (Ramsar Sites)

2536

ประเทศไทยได้ริเริ่มจัดทำ
ทะเบียนรายนามสถานภาพและฐานข้อมูลพื้นที่ชุ่มน้ำ

2538

2540

คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบให้ประเทศไทย
เข้าร่วมเป็นภาคีอนุสัญญาแรมซาร์ (วันที่ 26 สิงหาคม พ.ศ. 2540)

เข้าร่วมเป็นภาคีอนุสัญญา
ประเทศไทยส่งมอบสัตยาบันสาร เพื่อเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาแรมซาร์ เป็นลำดับที่ 110 มีผลบังคับใช้ 13 กันยายน พ.ศ. 2541 โดยเสนอพรุควนขี้เสียนในเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย เป็นแรมซาร์ไซต์แห่งแรกของไทยและเป็นลำดับที่ 948 ของทะเบียนแรมซาร์ไซต์

2541

2542

ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพจัดประชุม
ระดับภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียง

เข้าร่วมประชุมสมัชชาภาคีอนุสัญญา
สมัยที่ 7 (ณ สาธารณรัฐคอซอวาร์ก้า)

2544

เข้าร่วมประชุมสมัชชาภาคีอนุสัญญา สมัยที่ 8
(ณ ราชอาณาจักรลัตเวีย)

- เสนอพื้นที่แรมซาร์ไซต์เพิ่ม 4 แห่ง ได้แก่
 - 1) อุทยานแห่งชาติหาดเจ้าไหม-เขตห้ามล่าสัตว์ป่าหมู่เกาะลิบง-ปากน้ำจืด
 - 2) อุทยานแห่งชาติแหลมสน-ปากคลองกะเปอร์-ปากแม่น้ำกระบุรี
 - 3) อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะอ่างทอง และ 4) อุทยานแห่งชาติอ่าวพังงา
- รายงานแห่งชาติ COP 8

2545

อนุสัญญาว่าด้วยพื้นที่ชุ่มน้ำ หรือ อนุสัญญาแรมซาร์ (Ramsar Convention) เป็นข้อตกลงระหว่างรัฐบาลในการสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศ

มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดการอนุรักษ์ และยับยั้งการสูญเสียของพื้นที่ชุ่มน้ำโลก โดยให้มีการจัดการเพื่อใช้ประโยชน์อย่างชาญฉลาด

จัดประชุมครั้งแรกเมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2514 (ค.ศ.1971) ณ เมืองแรมซาร์ สาธารณรัฐอิสลามอิหร่าน

มีผลบังคับใช้ปี พ.ศ.2518 (ค.ศ.1975) และมีการกำหนดให้วันที่ 2 กุมภาพันธ์ของทุกปีเป็น “วันพื้นที่ชุ่มน้ำโลก (World Wetlands Days)”

ประเทศไทยเข้าร่วมเป็นภาคีอนุสัญญาแรมซาร์ลำดับที่ 110 มีผลบังคับใช้วันที่ 13 กันยายน พ.ศ.2541

โดยเสนอให้พรุควนขี้เสียนในเขตห้ามล่าสัตว์ป่าทะเลน้อย จ.พัทลุง เป็นแรมซาร์ไซต์แห่งแรกของไทย และเป็นลำดับที่ 948 ของทะเบียนแรมซาร์ไซต์

World Wetlands Day
2 February 2023

It's time for wetland restoration

พื้นที่ชุ่มน้ำในประเทศไทย

ลำดับที่	ความสำคัญ
1	พื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญระหว่างประเทศ (Ramsar Sites)
2	พื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญระดับนานาชาติ
3	พื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญระดับชาติ
4	พื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญระดับท้องถิ่น
5	พื้นที่ชุ่มน้ำตามค่านิยม

พื้นที่ชุ่มน้ำสำคัญในไทย

แรมซาร์ไซต์ 15 แห่ง

ระดับนานาชาติ 65 แห่ง

ระดับชาติ 47 แห่ง

แรมซาร์ไซต์ (Ramsar Sites)

พื้นที่ชุ่มน้ำที่เป็นตัวแทนหายาก
หรือมีลักษณะพิเศษเฉพาะ
มีความสำคัญระหว่างประเทศ
สำหรับการอนุรักษ์ความหลากหลายทาง
ชีวภาพ ที่เกี่ยวข้องกับชนิดพันธุ์และจำนวน
ประชากรของนกน้ำและปลา

15

พื้นที่ชุ่มน้ำ

ที่มีความสำคัญระหว่างประเทศ

เกณฑ์การพิจารณาพื้นที่ชุ่มน้ำ

เกณฑ์พิจารณาพื้นที่ชุ่มน้ำ ที่มีความสำคัญระหว่างประเทศ หรือแรมซาร์ไซต์

กลุ่ม A ของเกณฑ์

พื้นที่ประกอบด้วยพื้นที่ชุ่มน้ำประเภทที่เป็น
ตัวแทนหายากหรือมีลักษณะพิเศษเฉพาะ

เกณฑ์ 1: พื้นที่ชุ่มน้ำนั้นประกอบด้วยประเภทของ
พื้นที่ชุ่มน้ำที่เป็นตัวแทน หายาก หรือมีลักษณะพิเศษ
เฉพาะ ซึ่งพบในเขตชีวภูมิศาสตร์ที่เหมาะสม

กลุ่ม B ของเกณฑ์

พื้นที่ที่มีความสำคัญระหว่างประเทศ
สำหรับการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ

เกณฑ์เกี่ยวกับชนิดพันธุ์และชุมชนประชากรทางนิเวศ

เกณฑ์ 2: เกื้อกูล ชนิดพันธุ์ที่อยู่ในสถานภาพมีแนวโน้มใกล้สูญพันธุ์ ใกล้สูญพันธุ์ หรือใกล้สูญพันธุ์
อย่างยิ่ง หรือชุมชนประชากรที่ถูกคุกคาม

เกณฑ์ 3: เกื้อกูล ประชากรของชนิดพันธุ์พืชหรือสัตว์ที่สำคัญต่อการธำรงรักษาความหลากหลาย
ทางชีวภาพของเขตชีวภูมิศาสตร์หนึ่งโดยเฉพาะ

เกณฑ์ 4: เกื้อกูล ชนิดพันธุ์พืชหรือสัตว์ที่อยู่ในระยะวิกฤติหนึ่งของวงจรชีวิตของชนิดพันธุ์นั้น หรือ
เป็นที่อพยพระหว่างสภาพเสื่อมโทรมพึ่งพาอาศัยอยู่

เกณฑ์พิเศษเกี่ยวกับนกน้ำ

เกณฑ์ 5: เป็นที่อยู่อาศัยตามปกติของนกน้ำ 20,000 ตัว หรือมากกว่า

เกณฑ์ 6: เป็นที่อยู่อาศัยตามปกติของนกน้ำ ร้อยละ 1 ของประชากรในชนิดพันธุ์หรือสายพันธุ์หนึ่ง
ของนกน้ำ

เกณฑ์พิเศษเกี่ยวกับปลา

เกณฑ์ 7: เกื้อกูล สัดส่วนที่สำคัญของสายพันธุ์ ชนิดพันธุ์ หรือวงศ์ของปลาพื้นเมือง ระยะเวลาหนึ่งของ
วงจรชีวิต ปฏิสัมพันธ์ของชนิดพันธุ์ และ/หรือประชากรที่เป็นตัวแทนของผลประโยชน์ และ/หรือ
คุณค่าของพื้นที่ชุ่มน้ำ และมีคุณูปการต่อความหลากหลายทางชีวภาพทั่วโลก

เกณฑ์ 8: เป็นแหล่งสำคัญของอาหารสำหรับปลาวางไข่ พุ่มพื้กตัวอ่อนและ/หรือเส้นทาง
อพยพ ซึ่งปริมาณของปลาไม่ว่าภายในพื้นที่ชุ่มน้ำหรือที่อื่นพึ่งพาอาศัยอยู่

คุณค่าของพื้นที่ชุ่มน้ำ

คุณค่าของพื้นที่ชุ่มน้ำ 3 ประการหลัก

ด้านวิถีชีวิตและความเชื่อ

พื้นที่ชุ่มน้ำมีคุณค่าทางจิตใจและความเชื่อ การนันทนาการและการพักผ่อน แหล่งเรียนรู้เชิงประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมนิยม ประเพณีและวัฒนธรรม

ด้านเศรษฐกิจ

พื้นที่ชุ่มน้ำสามารถสร้างประโยชน์เชิงอุปโภค-บริโภค เส้นทางคมนาคมในท้องถิ่น แหล่งท่องเที่ยว แหล่งทรัพยากรพลังงาน

ด้านนิเวศ

พื้นที่ชุ่มน้ำเป็นแหล่งน้ำ แหล่งกักเก็บน้ำฝนและน้ำท่า ป้องกันน้ำเค็มไม่ให้รุกเข้ามาในแผ่นดิน ป้องกันชายฝั่งพังทลาย ดักจับสารพิษ เป็นแหล่งผลิตทรัพยากรทางธรรมชาติ แหล่งรวบรวมพันธุ์พืชและสัตว์

